

nedsatte ved kongelig Anordning. Denne Sag har forinden været til Behandling i det staaende Landbrugsudvalg, hvor man drøftede Spørgsmaalet om, hvorvidt det var nødvendigt at gaa til denne Foranstaltning, som i Tide skulde sikre os de Beholdninger af Korn, vi havde Brug for, og som ikke i nogen Maade har angrebet nogens Adgang til at tilvejebringe en højere Pris. Denne kunde ikke tilvejebringes, efter hvad Loven havde fastsat, men man har oven i Købet overalt tilsikret dem den højeste Pris, som overhovedet kunde tænkes efter den anden Lov, og 8 af det staaende Landbrugsudvalgs Medlemmer har derefter givet deres Tilslutning til, at denne Foranstaltning iværksættes. Et Par Medlemmer har stemt imod, og et enkelt har ikke stemt, men 8 Medlemmer — det ærede Medlem vil deraf se, at det har været baade Repræsentanter for Husmandsforeningerne og for Landboforeningerne — har erkendt Nødvendigheden af, at man paa denne Maade sikrede Samfundets Tarv.

Piper: Den højtærede Minister sagde, at Kornloven ikke har ophævet Loven af 7. August. Nej, det er ganske rigtigt, men det har jeg heller ikke sagt. Det, jeg sagde, var, at Bekendtgørelsen af 15. December har ophævet Kornloven og Kornlovens Virkninger overfor en hel Del Landbrugere. Nu henviste den højtærede Minister til, at hans Tanker havde vundet Tilslutning i det staaende Landbrugsudvalg. Ja, det er meget muligt og meget rimeligt, men det er heller ikke det, jeg anker over. Det, jeg anker over, er, at Ministeren gaar udenom Rigsdagen; det var det, jeg hentydede til, da jeg talte om Ministerens demokratiske Politik, dette, at Ministeren synes at sætte mere Pris paa at regere ved Anordninger end ved at skaffe sig Love, der hjemler det, han ønsker gennemført, skønt han har rigelig Adgang dertil, da Rigsdagen er inde hele Aaret.

la Cour: Jeg er fuldstændig enig med den ærede sidste Taler i, at den højtærede Minister den ene Gang efter den anden efter min Mening gaar udenom, hvad der er givet ham Lov til i Loven af 7. August 1914. Denne giver Ret til at fastsætte Maksimalpriser og til at ekspropriere. Nu kan den højtærede Minister ganske vist sige: Loven giver mig Magt til at ekspropriere. Ja, saa snart Varen ligger der, og Ministeren ved det, kan han sende Folk ud og ekspropriere, og vi saa jo, at der allerede det første Aar blev eksproprieret et

stort Hvedelager ude paa Østerbro. Men den højtærede Minister gaar med Hensyn til Loven af 7. August langt udenfor det, han har Ret til. Jeg tør ikke bestride, at han muligvis kunde have Ret til at ekspropriere i det nævnte Tilfælde, naar han ved, at Kornet ligger der. Men jeg vil nævne et Par Tilfælde, hvor han ikke er i sin Ret. I Henhold til Loven af 7. August om Regulering af Prisen paa Levnedsmidler og Varer, jfr. Loven af 16. November 1914 om Straf for Overtrædelser af ovennævnte Lov, forbyder han ganske simpelt at tørre Hvidkaal. Jeg ved ikke, hvad der giver ham Ret til at forbyde, at Folk tørrer deres Hvidkaal, enten det nu er for at sælge den eller for selv at beholde den. Det er en ganske ejendommelig Maade at tiltage sig Ret paa. Saa kommer der en anden Anordning ifølge samme Lov af 7. August om, at det forbydes at bortkaste Bindegarn, altsaa det Garn, man har bundet sin Sæd med. Det skal omhyggeligt samles sammen. Jeg ved ikke, at Loven af 7. August berettiger ham til at gribe ind i Husholdningen paa den Maade. Og der kommer en anden Bekendtgørelse om, at man omhyggeligt skal fejle Melet sammen, som spildes i Møllerne. Jeg ved ikke, at Loven af 7. August har givet ham Ret til at gribe ind med Hensyn til Renholdelse af Møller. Jeg kan ikke se andet — jeg kunde fremdrage mange flere Eksempler af lignende Art —, end at den højtærede Indenrigsminister ifølge denne Lov har søgt at tilrane sig en Magt, som er større, end Loven egentlig hjemler ham, og end vi, den Gang vi vedtog Loven, kunde tænke os at hjemle ham. . . . Sagde jeg tilrane — det er maaske for meget.

Formanden: Ja, det er et vel stærkt Udtryk.

la Cour: Ja, jeg kunde se, at Formanden var ved at gribe Klokken, altsaa at Ministeren havde tilegnet sig en Magt — det er det maaske tilladt at sige —, som ikke tilkom ham. Vi har faaet saa mange Love og Anordninger — eller ikke Love, det er det jo ikke —, men Bekendtgørelser og Anordninger, og der fastsættes Straf for Overtrædelse af dem, skønt de efter min Mening ikke har været lovbefalede. Jeg hørte ude paa Landet en Bondemand sige: „A' var tilfreds, at vi snart var færdig med den Krig.“ „Generer den Dem da saa meget?“ „Nej, men saa kunde Folk faa Lov til at blive ærlige igen“. Altsaa, han mente, at nu gaar der saa meget i Svang af det,